

An underwater photograph showing a diver swimming horizontally in the center of the frame. The water is a clear, vibrant blue. In the foreground, there are large, textured coral reefs and rocky structures. The background shows a bright, sunlit surface with ripples and reflections, indicating the water's surface is just above. The overall scene is serene and captures a moment of underwater exploration.

ντιπ down

Αυτή η συλλογή από ποιηματάκια ή και τραγουδάκια επισκέπτεται το παρελθόν και το μέλλον. Χτυπάει την πόρτα σε λεσβιακές στιγμές αγωνίας, ερωτικής επιθυμίας, σε ανείπωτους καημούς, σε φαντασιώσεις, σε ασφυξίες τής επαρχίας, στη σωματική περιφρούρηση, και στην πίκρα που μας αφήνει στο λαιμό ο καπιταλισμός και η πατριαρχία κάθε λίγο και λιγάκι.

Αν και η γενικότερη σκοτεινιά είναι αρκετά εμφανής, ο μόνος λόγος που κατάφεραν τελικά να ειπωθούν και να γραφτούν, δεν είναι το σκοτάδι αλλά το φως, καθώς και η στοργή και η περισσή αγάπη ανθρώπων, συλλογικοτήτων, φίλων και καταλήψεων που άφησαν πολύτιμο χώρο ελευθερίας στις διαδικασίες και τις ζωές τους για τη συνάντηση της ανωμαλίας, για τους φεμινιστικούς και κουήρ αγώνες τού σήμερα και του αύριο.

Η αλληλεγγύη, η στήριξη, οι πορείες, τα συνθήματα, τα διαβάσματα, τα στένσιλ και τα τόσα τρικάκια στους δρόμους θα εμπνέουν και θα συγκινούν για πάντα.

Η επιμέλεια και το στήσιμο της συλλογής έγινε από την Ομάδα Πύραυλο και διακινείται χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο, μα με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ από καρδιάς.

στο Μωβ Καφενείο,
στην Ομάδα Πύραυλο,
στην Υφανέτ,
στα φιλαράκια,
στις μοτοσυκλέτες,
στο μέλλον που πια
το φοβάμαι - λιγότερο.

Μαρία

A crow flew stop flying my crow
over this city of North stop flying this december
and couldn't decide it's better to lose
what was worse the fever of ever

anger in the chimneys try to look away
sadness at the doors and I'll come to you
desperate pedestrians we will look together
walking all alone for another view

in the windows curtains
with the smell of deaths
and in people's mouths
certainties and breaths

creepy little children
with a strict dress-code
don't know how to play
they forget to bond

rivers full of corpses
in the mountains tanks
in the ocean fears
in the meadows banks

hostile nervous creatures
aliens and ghosts
travel only nigh-time
looking for lost souls

coming out

what a difficult task
a task for the few
who are trying to last
would you spare your feelings
for a fucking term
would you shout it out
would you ever yell?

the truth of your body
the truth of this sin
the truth that can never
be heard and be seen
am I the one
who's holding wrong flowers
or are you the one
who's lost in the towers?

look at the clock
look at the time
is it too late
to reveal the crime?
would you hold my hand
when I wish for storms
would you please unravel
my silence from the thorns

do you understand
what is going on
when your nicest gift
was empty all along?

when your brightest present
is already gone,
do you hear the drum rolls
that have never stopped?

do you get upset
for this mime inside?
do you wish him dead
would you cross the line?

λίγα λόγια για τα κορίτσια που ήταν λεσβίες πριν λάβουν την σχετική ενημέρωση...

για τότε... και πέταξαν πάνω μας
χιλιάδες ρούχα
τότε που όλες οι προτάσεις και μας κουμπώσαν
ήταν αρνήσεις τόσο
σφιχτά

τότε που μπέρδευα τη λέξη έρωτα τόσο γενναιόδωρη
με τη λέξη κολλητή με την απώλεια

τότε που στη γλυκύτητα των ματιών σου τόσες λέξεις μού έμαθαν
έβλεπα εφιάλτες σε εκείνο το σχολείο
τότε μα τίποτα, τίποτα
να μπορώ να σου πω..

τότε που κοίταζα τα σύννεφα
να δω αν μου μοιάζει κανένα

τότε που έχτιζα φράγματα
στο στόμα μου

για να εμπόδισω τα ποτάμια
των χειλιών μου
να ενωθούν με δικά σου

τότε
που θελήσαμε
να νιώσουμε τη γύμνια

Στα κενά μεταξύ λέξεων
Στα περιθώρια σελίδων
Σε χαραμάδες
Σε κλειδαρότρυπες
Και εν πολλοίς στα χαμένα
Σε εφιάλτες με νυφικά
Σε σιωπές
Πίσω από κουρτίνες
Σε αμφιβολίες και προσβολές
Σε αντανακλάσεις
Και εν πολλοίς στα χαμένα

Στο παιδικό μου δωμάτιο
Θα επιστρέφω πάντα
Με μια μαξιλαροθήκη - που
ακόμα δε στέγνωσε απ' τα
δάκρυα -
Και μ' ένα μικρό καθρεφτάκι -
που ακόμα με μισεί -
Με αυτά κάθε μέρα μπορώ
και παίρνω εκδίκηση.
Μην ξεχνάτε
Τα λάθη - που είμαστε -
τα διαπράξαμε υπέροχα.

Εκεί υπήρξαν
τα σώματά μας
Εκεί τους είπαμε
τα πρώτα μας ψέματα
Εκεί τα πληγώσαμε
- δυστυχώς ή ευτυχώς -
ανεπανόρθωτα

μια μέρα σαν όλες τις άλλες
ο ήλιος έκαιγε
και ιδρώτας έσταζε
στο μέτωπό μου

είδα δύο άντρες
να κρατιούνται χέρι-χέρι
ήταν τα πιο όμορφα χέρια
που είδα ποτέ

περαστικοί γελούσαν
και το γέλιο αυτό
διέσχισε μέσα μου
σαν αστραπή
ό,τι μου είχε απομείνει
απ' την ελπίδα

παιδάκια έδειχναν
με τα πιο βάνουσα δάχτυλα
ένιωσα τα χεράκια τους
θηλιά στο λαιμο μου

μέτρησα με τη γλώσσα μου
όλα μου τα δόντια
έσφιξα το σαγόني μου

και τότε ήταν ακριβώς η στιγμή
που ο ιδρώτας και τα δάκρυα
έγιναν ένα

είναι μια κίνηση που με κυνηγά
κάθε φορά που πάω λίγο
να ξεφύγω

και είναι πάντα εκεί
από τότε που με θυμάμαι

ειδικά κάθε φορά που χορεύω
και φαίνεται λίγο δέρμα

τελείως ασυναίσθητα,
σχεδόν μηχανικά,
αρχίζω να τραβάω
το μπλουζάκι μου
προς τα κάτω

όσα ποτά κι αν έχω πει
σταματάω
και τραβάω
το καταραμένο μπλουζάκι μου

είναι σχεδόν μέρος
της χορογραφίας μου

είναι κομμάτι τής ιστορίας μου

μάλλον δεν μπορώ να πείσω
τα ίδια μου τα χέρια
να με αφήσουν ήσυχη
- έστω για ένα τραγούδι -

κάθε δάχτυλο
ένας νομοθέτης
και η παλάμη μου
ο τελικός κριτής

αυτή η κίνηση
με επαναφέρει,
με ξεσουρώνει,
με καταδιώκει,
ακόμα και όταν παραπατώ

τα φώτα ανάβουν μέσα μου
το πάρτυ τελειώνει

κι αν γλίτσω την τιμωρία
μου έμεινε η επιτήρηση

What the fuck with this heart and
With this muscle full of blood?

When the pain won't go away abolish the system
Use your little broken chain abolish the thrones
abolish the pedals
and keep the thorns

When the fear doesn't fade abolish the duty
Do it while you're still afraid abolish the law

If you really have to choose abolish the beauty
Choose the tears when you lose and keep your saw

When it's time for a fight
Fight everyone in sight If I matter
If I do

Fight inside Hold my saddest
Fight again point of view

Or
Fight against
this fight again

Do it now
Do it here
Do it like this noise I hear

Έρθες χτες βράδυ
Με κάτι ξύλινα τσόκαρα
Και κάτι μάτια φουρτουνιασμένα
Καράβια βυθίζονταν μέσα τους
Έρθες και χτυπούσες με μανία
Την μαύρη μου γκαραζόπορτα
- την είχα φτιάξει, βλέπεις, ειδικά για σένα
Την έφτιαξα, την κλείδωσα και το κατάπια το κλειδί
Άσε με ήσυχη, κυρά μου
Άσε με στο σκοτάδι που με διάλεξε
Άσε με, γιατί και η σκιά σου ρίσκο είναι
Πήγαινε αλλού να τρυπώσεις
Γέμισε μπάζα η καρδιά μου
Και όταν χτυπά δυνατά, υποφέρω

στο δρόμο
συνήθως μετά από μια
απογευματινή προσβολή
κάποιου τυχαίου

πάω και στέκομαι δίπλα
σε έναν ανθισμένο υάκινθο

κοιτώ τον ουρανό

και αν είμαι τυχερή
πέφτουν χιλιάδες σώματα
πάνω μου
σαν καλοκαιρινό μπουρίνι

κάνουμε αλυσίδες
- κατατροπώνουμε μαζί τον
εχθρό

ξεριζώνουμε τη βεβαιότητα
- που έχει για γλώσσα

γκρεμίζουμε τα μάτια του
- που έχει για πανοπτικό

θα έλεγα με μεγάλη περηφάνια
πως από αυτή τη μάχη
βγήκα νικήτρια

αν ο υάκινθος δίπλα μου
δεν είχε κιόλας σαπίσει

μη μου ξαναφέρεις λουλούδια
γαμώτο

βρέθηκες και συ
να φλερτάρεις τώρα
με το μπορντεράνην
της τραγωδίας μου

μη μου ξαναφέρεις λουλούδια

Πού μεγάλωσες με ρώτησαν

Στην επαρχία
Με πειθαρχία και πρόγραμμα
Με κουδούνια και καμπάνες
Με ανθρώπους ναυάγια
Και σκληροτράχηλα βιβλία που
μας βασάνισαν κάμποσο
Και αυτά τα γιγάντια βουνά θα
γκρεμιζόντουσαν ποτέ;
Θα βοηθούσαν λίγο;

Στην επαρχία οι πιο ευαίσθητοι
άνθρωποι δε λεν κουβέντα.

Τσιμουδιά.
Σιωπή διαρκείας...
Δεν παραδίνονται
σε λόγια προκάτ
Περιμένουν στις γωνίες
ψάχνοντας τη στιγμή
της τρυφερότητας
στις συλλαβές που κόβονται
στων καφενείων την κάπνα
στην παγωμένη πάχνη
στα τσοπανόσκυλα
στα έγκατα τόσων
και τόσων περαστικών...

Ώρες-ώρες μού κάθεται
στο λαιμό αυτός ο κόσμος

αναρωτιούνται γιατί έχεις
μείνει σιωπηλή

Έρωτες με ονόματα σύζυγων
Κλειδαριές ασφαλείας
Πόρτες ασφαλείας
Και στην κουζίνα ανασφάλειες
Και στο σαλόνι ανασφάλιστες

Κάποτε το μόνο που είχες
- ήταν λέξεις -
Ξερές συλλαβές σκονισμένες
ανεβοκατέβαιναν στον
οισοφάγο σου

Χέρια που έλιωσαν
Για τη φροντίδα αλλωνών
Μα δεν χάιδεψαν ποτέ
το ένα το άλλο

Μα τις αγάπησες
κι ας κόντεψαν να σε πνίξουν
Και τώρα δεν μπορείς εύκολα
να τις αποχωρίζεσαι...

Άναψαν τόσα τζάκια
Μα κάπως δεν περίσσεψε
η θαλπωρή για όλους...

Ώρες-ώρες μού κάθεται
στο λαιμό αυτός ο κόσμος...

Αν μπορούσα θα σε έκρυβα
κάτω απ' τη γλώσσα μου
σαν χάπι
Θα σε έβαζα κάτω
απ' το μαξιλάρι μου
Θα σε γλίτωνα απ' όλα

Το μανιφέστο του αντίο - δεν την παλεύω

Κάθε φορά που φεύγεις
Αρχίζει μέσα μου να χτίζεται
ένας τεράστιος θόρυβος

Ακούω τις πόρτες των τρένων
να κλείνουν
Μηχανάκια να γκαζώνουν

Μια σταγόνα από το σάλιο σου
Θα έβαζε τέλος στη δίψα μου
Μα εσύ κοιτάς χαμηλά και μου
δίνεις να πιω
από ραγισμένα ποτήρια

- The last drop of my lust -

Ανέβηκα τόσα βουνά
για να δω
την τεράστια πλάτη σου
να ξεθωριάζει σαν ηλιοβασίλεμα
που βιάζεται

Δεν σ' ακούω που μου μιλάς
Σπάνε στραγάλια στα δόντια μου

Σπάνε
Στραγάλια
Στα
Δόντια
Μου

Μαρία και Τσούμπι,
ένα βράδυ στο μανιφέστο

πηγή:
the San Francisco digital history archive
www.foundsf.org

One thousand dykes

One thousand dykes   Dykes of this world
Have ridden bikes   Take me with you
Towards my mind   Guide me to greater tomorrows
Towards my future

   One thousand dykes
   Have ridden bikes
   Towards my mind
   Towards my future

   And this desire
   has reached a sky
   So I can feel
   A marvelous torture

   And this desire
   has reached a sky
   So I can feel
   A marvelous torture

   The stud and the butch
   The femme in the hoods
   The stone, the dagger,
   the danger

   They ride at night
   They don't need the light
   Just a radiant road to conquer

   A hard design
   A dark leather smile
   And a fire that can never
   be broken

   They come in my dreams
   Appeasing my fears
   They carry my burdens,
   my sorrows

Dykes on Bikes at the Los Angeles Christopher Street West pride parade. (1982)

πηγή:
<https://libraries.usc.edu/>

Χωρίς καμία αμφιβολία, εδώ είναι όπου ξεκίνησε η συλλογική λεσβιακή πολιτική διαμαρτυρία και η ορατότητα. Οι Dykes on Bikes είναι οι γιαγιάδες του λεσβιακού κινήματος διαμαρτυρίας. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως οι διαμαρτυρίες του Λεσβιακού Φεμινισμού, του Λεσβιακού Σεπαρατισμού των Lesbian Avengers και των Λεσβιών/ Dykes που υπάρχουν μέχρι σήμερα, ξεκίνησαν στο Σαν Φρανσίσκο το 1976.

Το παρακάτω απόσπασμα είναι παρμένο από την ιστοσελίδα του San Francisco Dykes on Bikes®.

Το 1976, μια μικρή ομάδα 20-25 γυναικών μοτοσυκλετιστριών συγκεντρώθηκαν στην αρχή του Pride του Σαν Φρανσίσκο και, χωρίς να το ξέρουν, μια παράδοση ξεκίνησε.

Μία από αυτές τις γυναίκες επινόησε τη φράση «Dykes on Bikes®» και η εφημερίδα San Francisco Chronicle την υιοθέτησε. Τα επόμενα χρόνια, οι μοτοσυκλετίστριες απλά εμφανιζόντουσαν και οδηγούσαν τις μηχανές τους -χωρίς κάποια επίσημη οργάνωση. Αυτό συνεχίστηκε και τα επόμενα χρόνια μέχρι περίπου τα μέσα με τέλη της δεκαετίας του 1980.

Ωστόσο, καθώς η οργάνωση του SF (San Francisco) Pride έγινε πιο δομημένη και ο αριθμός των μελών αυξανόταν, έτσι και η ανάγκη για οργάνωση των Dykes on Bikes® έγινε πιο άμεση.

αντεπιλόγου

ένα κοράκι πάνω απ' την πόλη τού βορρά
κι ένα δύσκολο coming out

μια ωδή στη λεσβιακότητα και τις μοτοσυκλέτες,
στην επιθυμία, την απελπισία και
στο (τώρα πια μακρινό) παιδικό δωμάτιο

ιστορίες αντίστασης και σκοτεινιάς,
θραύσματα ανάμνησης κι ελπίδας

λέξεις αφιερωμένες σε σώματα,
στα χέρια, τα δάχτυλα, τα δόντια,
στο λαιμό, το σαγόι

λέξεις, λέξεις, λέξεις

“Μα τις αγάπησες
κι ας κόντεψαν να σε πνίξουν
Και τώρα δεν μπορείς εύκολα να τις αποχωρίζεσαι”

Κι ευτυχώς.

Με μεγάλη χαρά, συγκίνηση και αγάπη, δημοσιεύουμε τα δεκατρία νέα ποιήματα της συντρόφισσας και φίλης Μαρίας, που μοιράστηκε μαζί μας κατά την περίοδο 2020-2023, μετά, δηλαδή, από την κυκλοφορία της συλλογής **this second voice**. Διαβάζουμε το **ντιπ down** ως μια βουτιά στα σκοτεινά βάθη τής ύπαρξης που με ευαισθησία και θάρρος επιστρέφει και συναντά το φως. Ευχαριστούμε τη Μαρία που, για άλλη μια φορά, μας παρέδωσε τις λέξεις αυτής της διαδρομής, και εμπιστεύτηκε την έκδοσή τους μέσα από τη διαδικασία της αυτοοργανωμένης συλλογικής δημιουργίας.

Ελπίζουμε να απολαμβάνετε την ανάγνωσή τους με την ίδια λαχτάρα κάθε φορά.

η ομάδα πύραυλος

Μην ξεχνάτε

Τα λάθη - που είμαστε -
τα διαπράξαμε υπέροχα